

ENRIC GOMÀ
Il·lustrat per Artur Laperla

BRU ARTIAC

* vist pel seu gos Grumoll

Operació Gertrudis

ENRIC GOMÀ

Il·lustrat per Artur Laperla

Operació Gertrudis

Primera edició: juny de 2014

Edició: Joana Costa Knufinke

Disseny de la coberta i dels interiors: Book & Look

© 2014, Enric Gomà, pel text

© 2014, Artur Laperla, per les il·lustracions

© 2014, Editorial Cruïlla

Nàpols, 249 1r - 08013 Barcelona

editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-3618-1

DL: M-15438-2014

Imprès a la UE / *Printed in EU*

Tots els drets reservats. Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

EL PITJOR ESTIU

Sóc un gos, no sóc tonto. Ni boig no arrencaria a córrer darrere d'un pal que m'haguessin tirat perquè l'anés a buscar. Si fos una costella de be a la brasa, sortiria disparat com un coet, però anar a buscar un pal que no serveix per a res, no. De cap manera. No tindria sentit. Com diu el filòsof Kant, tots els actes han de tenir un sentit. Hi ha milions de gossos en aquest món que s'hi llançarien encantats i saltarien bojós d'alegria com uns cadells tarambanes perquè han recollit el pal correctament. No és el meu cas, en absolut. La meva mare no em va parir perquè perdés el temps miserablement. Que volen el pal? Doncs que se'l facin portar per missatge.

—La meva vida és horrible! Un desastre espantós! Vull que vinguin els marcians i m'abdueixin! Vull viure per sempre més a Saturn!

Aquest individu tan increïblement rondinaire que acabeu de sentir és el meu amo, el Bru. Té onze anys, no és ni alt ni baix, ni maco ni lleig, ni intel·ligent ni espavilat. Diguem-ho sense embuts, és un tanoca de cap a peus, incloses les vambes brutes i pudents que porta sempre.

Al Campionat mundial dels penjats guanyaria totes les medalles, us ho asseguro. Pensant-hi bé, no l'hauria de criticar tant, ja que gràcies a ell visc en aquesta casa, dormo damunt d'uns coixins vells i esquinçats i m'alimenten cada dia.

El Bru és un mal estudiant. Quan li toca fer colzes, s'encanta fent dibuixos de Batman, de Hulk, dels Quatre Fantàstics, de l'Home Aranya i de l'Home Borinot. També escolta música i es grata els peus.

A l'escola, fa veure que escolta el mestre amb molta atenció, mentre s'imagina que és el capità del *Titanic* i salva tots els seus companys de classe, que casualment viatjaven a Nova York. Ell, tota la tripulació i els passatgers aconseguixen arribar nedant a terra ferma i es queden a viure amb els esquimals i els óssos blancs. Així no hi ha manera d'aprendre a sumar trencats.

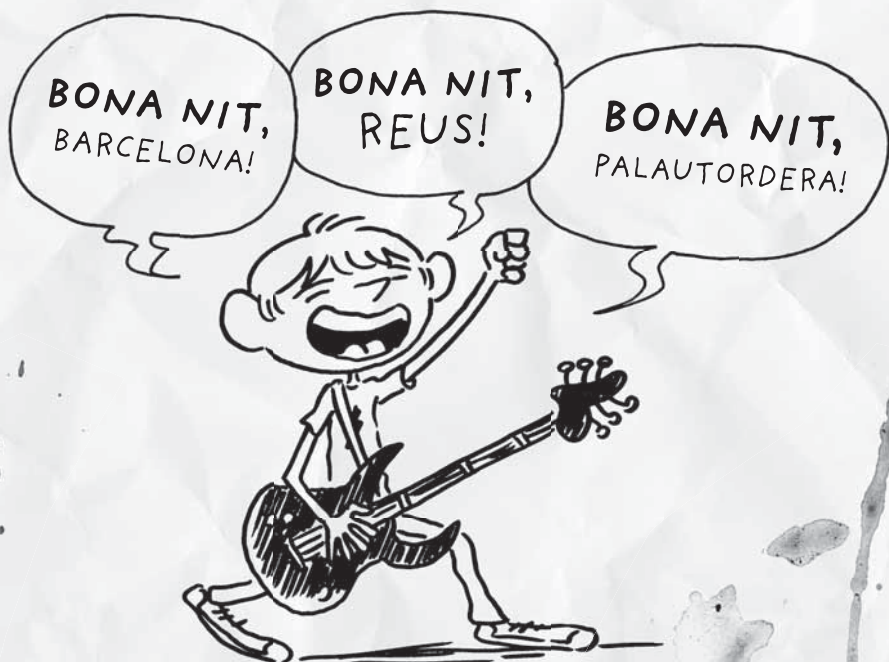
Després de l'escola, juga a futbol (és més dolent que el pebre) i toca la guitarra (en rep classes, encara que no distingeix un do d'un mi). Quan va fer deu anys els pares li van regalar una guitarra elèctrica, perquè feia temps que la demanava a crits tot el dia. I és que el Bru és un pesat de cal punyefla. Ja sé que un gos ben educat no ha de bordar paraulotes, mai de la vida. Però és que jo no sóc precisament un gos amb bones maneres. Perquè m'entengueu, no donaria mai la poteta a ningú i menys a un desconegut.

El Bru és tossut com una mula, empipador com una vespa i burro com un ruc. També poruc com una gallina, saltimbanqui com un mico i xerraire com una cacatua. No segueixo perquè em falten animals per explicar bé com és el Bru.

Els dies després del seu aniversari, es passava hores i hores tocant la guitarra elèctrica, matí, tarda i nit.

Un bon dia, el Bru es va endur la guitarra a la piscina, es va posar a tocar dalt del trampolí i es va motivar tant que li va caure a l'aigua. Una mica més i enrampa tot l'equip de waterpolo que s'estava entrenant. Ara la guitarra elèctrica està guardada dins d'un armari tancat amb pany i clau. Els pares diuen que s'està eixugant.

El Bru és el germà petit de la Màrcia, una noia de setze anys que estudia a l'institut i es mor per aparellar-se. Vull dir com els humans, sortir amb un noi, anar a ballar, menjar pizzes i tota la punyeta aquesta. No com els gossos. Encara que, ehm, em sembla que també.

LA MÀRCIA, QUE ES
CREU **MISS UNIVERS**
I PART DE L'ALTRE.

El Bru no aguenta sa germana. Treu millors notes que ell, cosa que no té cap mèrit, i quan els pares no hi són davant és ella la que mana. «Bru, fes els deures d'una vegada. Bru, vés a llençar la brossa. Bru, no et furguis el nas, fastigós!>>. Llavors el Bru es rebotja i crida a la Màrcia: «Em furgó el nas si em petal!>>. De seguida la mare el renya des de la cuina: «Bru, t'ho he dit cent vegades, parla bé!>>. I ell replica: «Parlaré bé si em petal!>>. Aquella setmana, el Bru es queda sense jugar a la play i perd el seu lloc en el rànquing del videojoc *Guerriers galàctics contra els àliens antipàtics*.

La Màrcia no el deixa mai tranquil, se'n riu a la cara i li pren el pèl. Sempre el deixa en ridícul. Hi ha dies que el Bru li clavaria una garrotada amb una barra de pa.

—Però, per què? Per què no la deixem en pau?
Per què no fem la nostra com si res?

Els crits del Bru m'arrenquen de les meves cabòries canines. No para de bramar i de gemegar desesperat. A la cuina s'ha muntat una discussió sensacional, tots enraonen alhora i no se'ls entén gens, els pares estan molt nerviosos i no paren de trucar a tothom. A la policia, a la guàrdia urbana, als hospitals. La Màrcia està molt amoïnada, mentre que el Bru, enfadat com una mona escuada, clava gitzes a un tamboret de cuina. De seguida la mare l'esbronca:

—Bru! Si fas malbé el tamboret, rebràs! Et juro que rebràs!

Craix. Es trenca una pota del tamboret, que ja ballava una mica. Plaf. Cau una cleca a la galta del Bru.

—Bru! M'estàs tornant lela! Però lela de lela! Per culpa teva qualsevol dia m'hauran de dur a un manicomi! Tant me fa que em donin iogurts caducats! Abans això que aguantar-te un segon més!

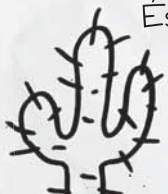

MAMA,
NO T'EMPIPIIS
AMB MI, QUE ET
DESPENTINES.

Per si de cas, tota aquesta estona jo m'he quedat a la sala d'estar ajagut a la catifa llegint un reportatge apassionant sobre la vida de la Laika, la gosseta astronauta russa del 1957. Si, sóc un gos que sap llegir. Què té d'estrany? Si en va aprendre el Bru, que és un sabata, jo també he pogut. La veritat és que llegeixo bastant: diaris, revistes, novel·les, vides de gossos heroics. Quan no sé una paraula, consulto el diccionari. Com tothom. Em direu que no hi ha gaires gossos que sàpiguen llegir. És veritat, són aquells que van a buscar els pals.

QUE BONES
QUE SÓN LES
MEMÒRIES DE
RIN-TIN-TIN!

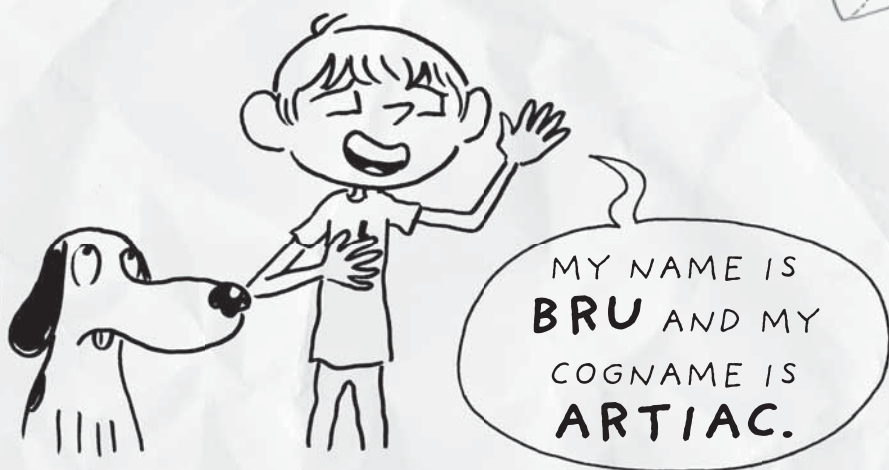

—Sisplau, no perdem els nervis! Ha d'aparèixer per alguna banda! Mantinguem la calma! Ja sortirà!

El pare és el més assenyat de tots, encara que tampoc no costa gaire. Em cau bé. Els dissabtes em treu a passejar per la carretera de les Aigües. Correm de costat, a bon pas, i ell va guarnit amb una roba verda fosforescent que els humans en diuen xandall. Sembla un marcià.

De sobre tornen a xisclar, tots alhora, i els veïns piquen amb l'escombra perquè callin d'una vegada. M'agradaria saber què dimonis està passant a la cuina. Per aquesta raó, plego de llegir el reportatge sobre la Laika (quina gran gossal), m'alço emmandrit i me'n vaig cap a la cuina fent veure que vull beure una mica d'aigua.

Entro a la cuina com si res, saludo una mica
sec (només un «bub» pelat) i els veig a tots
histèrics. El pare està amb el mòbil a cau d'orella
i la mare amb els ulls vermellosos, humits. El
Bru també està que bufa. Com si hagués perdut
jugant a dames, que s'enrabia com un boig, clava
guitxes a la taula i després es passa una bona
estona castigat, fent els deures d'anglès. Al Bru li
costa molt l'anglès, tan senzill com és. «Bub bub»
es diu «woof woof». Fins i tot el saben bordar
els pequinesos, que són curts com ells sols.

Però jo encara no entenc què té el Bru, que gemega furiós i desesperat. Potser l'han de vacunar. Jo, quan m'han de vacunar, estic que mossego. L'última vegada vaig queixalar el nas de la veterinària.

A la cuina, el pare penja el telèfon, es deixa caure en un tamboret i explica desfet:

—Res de res. Cap rastre. Em sap greu, nois. Però ara sí que haurem de suspendre el nostre estiu.

La notícia cau com una bomba. La Màrcia esclata a plorar mentre el Bru s'enrabiava i crida com un endimoniat:

—Com! Això vol dir que demà no ens n'anirem de càmping a Altafulla? És això? Eh?

Aquí em cau la cua a terra. Ràpidament busco el Bru amb els ulls per mirar d'entendre aquella notícia tan terrible.

—Jo vull anar al càmping! Vaig aprovar la química amb un cinc pelat, que em va costar dies i dies d'estudiar com un cuc! M'ho he guanyat! Em va prometre que si aprovava aniríem de càmping com l'estiu passat!

És veritat, l'estiu passat els pares es van comprar una caravana amb cuina, llits, taula, armari i cortinetes estampades amb margarides i cervatells. Bambis, en diu el Bru.

L'1 de juliol, doncs, vam baixar la caravana a un càmping d'Altafulla que es diu La sardina contenta, la vam aparcar davant del mar i vam estar-nos els trenta dies de juliol vivint a cos de rei. Descansant i dormint a la fresca, coneixent gossos alemanys, anglesos i holandesos i menjant les sobres del bar del càmping. El millor juliol de la meua vida i també de la del Bru.

A La sardina contenta, el Bru hi va conèixer una colla de penjats com ell. Es deien Quim, Roc i el Crostes. Al Crostes l'anomenaven així perquè sempre s'accentava amb el monopati i tenia els genolls fets un mapa.

Tot el dia es banyaven, jugaven a ping-pong, corrien amb bici, es cruspien gelats, es barallaven, es pegaven mastegots i després feien les paus. Van muntar un grup de música que es deia Els Cagarros. Tocaven com el seu nom indica. La seva música es podia confondre amb el soroll que fa un lampista quan engega el trepant. El Bru tocava la guitarra, el Quim la bateria, el Roc el teclat i el Crostes la pandereta.

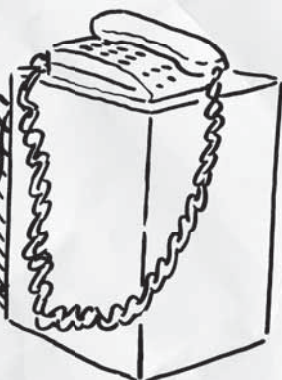
A mi el càmping també em va molar. Hi vaig conèixer una gosseta mallorquina, la Wendi, i vam tenir una història. Ja sabeu de què estem parlant, el típic amor d'estiu entre gossos.

Durant l'any no ens hem escrit perquè no en sabem. Tampoc no ens hem trucat perquè els gossos no en sabem gaire, de bordar per telèfon. Ens costa marcar el número, aquelles tecles tan petites no estan pensades per a les nostres potes. Una vegada hem establert la comunicació, bordem i grunyim alhora, i no ens acabem d'entendre. Però no és que siguem uns tanoques acabats. Els gats tampoc no saben miolar per telèfon.

NO HI HA TARIFA
PLANA PER A
GOSSOS.

El cas és que em moro de ganes de tornar a veure la Wendi. Tot l'any que hi somio, i no me la puc treure del cap. Em miro altres gosses i no és el mateix. Per desgràcia, ara no tinc gens clar que ens retrobem, si aquest estiu no anem a La sardina contenta. La vida d'un gos enamorat és molt gossa. Però molt.

Com que el Bru no para de rondinar, la mare s'hi encara més seriosa que un plat de faves:

—Bru, no siguis criatura! Que no ho entens? Per l'amor de Déu, l'àvia s'ha perdut! Potser està en perill! Fins que no la trobem, no descansarem!

Ara sí que hem llepat. Adéu càmping
d'Altafulla. Adéu dies de platja. Adéu sobres del
bar. Per als humans, perdre l'àvia és pitjor que
perdre la corretja d'anar a passejar.

Ah, me'n descuidava. Em dic Grumoll.

PREMI
SALSITXA D'OR
a la millor novel·la
escrita per
un gos

L'àvia Gertrudis ha desaparegut. Els pares del Bru, el meu amo d'onze anys, han suspès els seus plans, han agafat la furgo i han sortit a buscar-la arrossegant tota la família. El Bru està que bufa. En comptes d'anar a banyar-se i a tocar la guitarra amb els amics del càmping d'Altafulla, ha de recórrer tot Catalunya, i enredar-se amb sardanes, bastoners i plats de crema.

Comença la investigació per trobar l'àvia Gertrudis!

ISBN 978-84-661-3618-1

9 788466 136181

152769